

GUIA DE SALUT

El centre Pere Llonch de Mifas guanya el concurs CinfaSalud dins la Categoria Covid

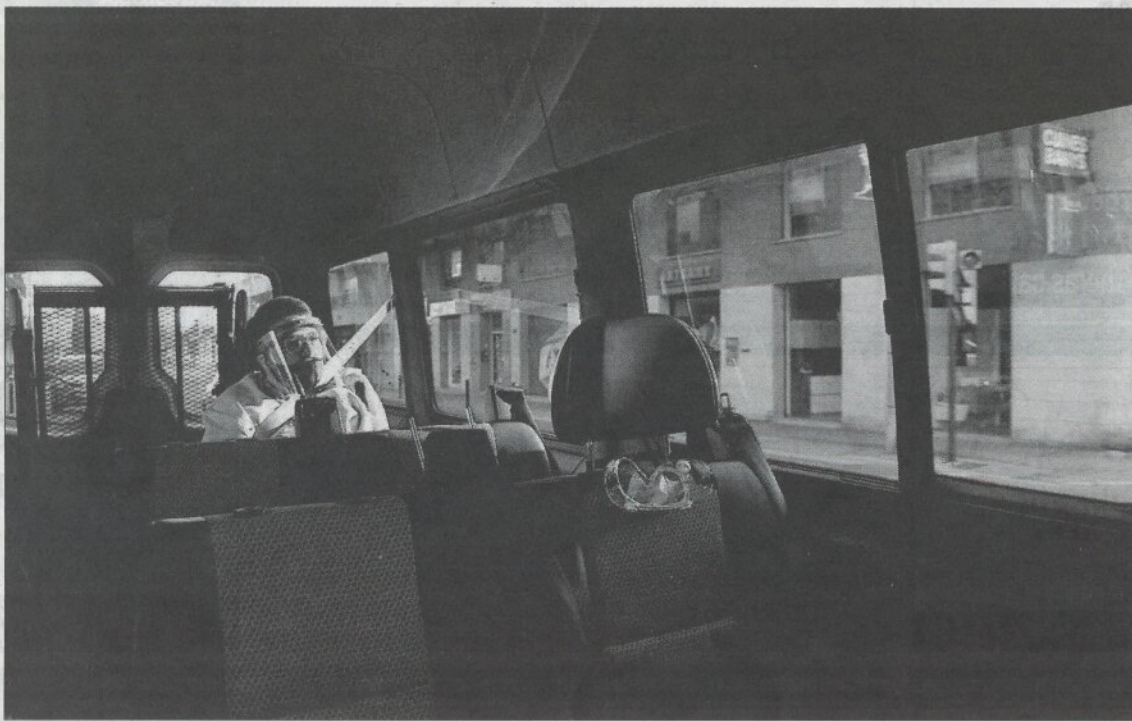
► Oriol Leza, treballador de la Fundació a Vilafant, és l'autor de la fotografia «Trajecte» ► La imatge distingida plasma la solitud dels usuaris del centre, persones amb discapacitat, en el trajecte cap al seu domicili durant la crisi sanitària

SÒNIA FUENTES, VILAFANT

■ Oriol Leza, treballador del Centre de Dia Pere Llonch de Mifas a Vilafant, és l'autor de la fotografia guanyadora de la quarta edició del certamen fotogràfic *La mirada del paciente*, organitzat per CinfaSalud. Concretament, ha estat la guardonada dins de la categoria Covid-19 i amb una fotografia que porta el títol de *Trajecte*.

La imatge sobre Covid-19, distingida en aquesta edició, se centra a mostrar els moments més complicats de la pandèmia, quan les restriccions de seguretat van colpejar de ple el dia a dia dels pacients. Leza els va viure molt de prop com a treballador de la Fundació Mifas i pel seu contacte directe amb persones amb discapacitat, als quals traslladava en furgoneta des de les seves cases fins al centre de dia de l'entitat. A la imatge, ha volgut plasmar la solitud de les persones usuàries del centre en el trajecte cap al seu domicili durant la crisi sanitària.

Tal com diu Leza: «Era una sensació molt estranya veure com aquests viatges, que abans estaven marcats per l'alegria dels noies i noies, per les cançons, les xerrades i les rialles entre ells, s'havien

Trajecte, d'Oriol Leza, ha guanyat el certamen «La mirada del paciente» en la categoria Covid

ORIOLE LEZA

convertit en moments de tensió i silenci absolut. Era molt trist veure només una persona que viatja en el vehicle sense parlar amb ningú o no trobar ni una ànima pels carrers. Va ser més dur encara perquè aquests nois i noies tenen molt poques oportunitats de soci-

alitzar i gaudien al màxim de l'estona que passaven amb els seus companys en aquests trajectes».

A Leza, li feia especial il·l·lúsió participar en aquest certamen i lligar la seva passió per la fotografia a l'entitat en la qual cada dia conviu amb els seus usuaris, persones

Guanyar el certamen dona la possibilitat de posar en marxa un taller audiovisual amb els usuaris del centre

amb discapacitat física, orgànica i sensorial que requereixen gran atenció.

Carme Teixidor, directora de la Fundació Mifas, es mostra satisfeta de rebre aquest premi «perquè arriba a través de la motivació personal d'un dels nostres treballadors per reflectir la seva relació amb els usuaris i la labor de la fundació». A més, aquesta fotografia i, en general, el certamen en si, aporta visibilitat a malalties o discapacitats que, moltes vegades, estan amagades a ulls de la societat. Dins l'àmbit de l'entitat, el premi valorat en 3.000 euros servirà per adquirir material per al centre i unes butaques i també posar en marxa un taller audiovisual amb els pacients, que és una idea que va sorgir, precisament, del mateix Leza, quan va començar a treure fotos en el confinament.

El certamen ha premiat dues entitats més d'entre quasi cinc-centes candidatures, els 3.500 euros del primer premi ha estat per a l'Associació Catalana Síndrome Prader-Willi Catalunya i els 1.500 euros del segon premi han estat per a l'Asociación Gallega de Trasplantedos de Médula òsea (Aso-trame).

COSES NOSTRES, VOSTRES I DE TOTS

Dra. M. Antònia Bonany Pagès

Metgessa Medicina Familiar i Comunitària

Opinió

De vegades les persones se sinceren i s'expliquen el més íntim. Llavors la comunicació pren un altre nivell. Aquest és un món en què es viu de pressa. Tot es fa ràpidament. La pressa no atura, ans el contrari, empeny.

Se sent a dir: «Els dies volen. Les setmanes també. Què ha passat amb els mesos? Que tenen menys dies? Fa poc parlàvem de com preparàvem i com seria el Nadal i ara ja som a tocar

de l'estiu. La majoria dels pensaments i converses ara són per parlar de la calor, el sol, la platja o les vacances. Uns quants pensen en els infants. Com serà l'estiu dels nostres infants?».

Els infants són el nostre present. Transmeten alegria i il·l·lusió. Ells ho tenen tot per fer i molt per aprendre. Els adults i els grans som capaços de poder ensenyar-los, o anem tan de pressa que no ens adonem del que podem perdre pel camí? No es pot perdre el fil de la vida i

s'ha d'assaborir el que ens brinda el present. Per aprofitar-la plenament hem de tenir cura del nostre cos i ment. I les presses no porten a enlloc de bo.

La vida és com un riu, amb aigües tranquil·les alternades amb remogudes, però que sempre va parant al mar. Després de néixer i créixer, algunes persones maduren i la viuen plenament amb salut. En això hi fa molt el que s'ha après de petit. El que s'ha vist i viscut. El que han ensenyat els grans. Durant el curs de la vida, s'aprèn de les persones. Unes ensenyen amb il·l·lusió i altres no poden fer-ho o no volen. L'educació, la cortesia, la generositat, la sinceritat i molts altres valors, de vegades oblidats, no només es porten a dins, sinó que també s'aprenen mentre vivim. Tenir al voltant uns pares compromesos i il·lusionats, uns bons amics, uns avis que siguin capaços d'entendre i acompanyar els infants en el procés del seu desenvolupament són claus per adquirir un estat físic i emocional potent, que els donarà les eines i

Els infants són el nostre present. Ells ho tenen tot per fer i molt per aprendre

És important fer bé el trajecte vital, que quan arribi la mort es tingui la certesa d'haver viscut

els recursos per sortir-se'n amb seguretat dels alts i baixos que indefectiblement li portarà la vida a l'infant.

Això vaig sentir que deien dues persones que parlaven en una cantonada, alienes al temps que destinaven a la conversa i al seu entorn. Afegien: «Això del que parlem només són coses nostres. Si algú ens sentís, potser no ho entendria. De tan atrafegats com anem i només pensant en la crisi econòmica, social i de

salut, provocada per la pandèmia, no veiem altres coses que ens han de fer feliços. No ens adonem de com creixen els infants, de l'energia que transmeten amb les seves rialles quan juguen amb els seus pares i de la que es transmet en les abraçades furtives amb els seus avis. Avui sembla que mostrar l'amor està penat. Això, no ho diguis a ningú, perquè probablement no ens entendrien. Són coses nostres. No entendrien que aprendre i ensenyar es complementen, i que salut i malaltia es donen la mà, que van junts per la vida i que fan com el riu, que, quan li arriba el final, va decidit i segur a parar al mar. És important fer bé el trajecte vital, perquè quan arribi la mort es tingui la certesa d'haver viscut. D'això també se n'aprèn. Només s'ha de parar l'oïda quan t'ensenyen i posar-ho en pràctica contínuament. En arribar el final, hem de tenir present que la vida és un camí per fer sol i ben acompanyat. Però, potser això, no són només coses nostres».